Agatha Christie

Preaviz în căsnicie

Fără îndoială, una din cele mai mari calități ale domnului Parker Pyne era maniera sa de a înțelege suferințele oamenilor. Un fel de a fi care te invita să-i faci confidențe. Era obişnuit cu tipul de închistare care-i cuprindea pe clienți de îndată ce intrau în biroul său. Îi revenea domnului Pyne sarcina de a pregăti atmosfera pentru dezvăluirile necesare.

Chiar în dimineața aceasta avea în față un nou client, un anume domn, Reginald Wade. Domnul Wade, a dedus el imediat, era tipul omului fără posibilități de exprimare. Tipul căruia i se pare dificil să vorbească despre orice are legătură cu emoțiile.

Era înalt, bine făcut, cu ochi albaştri plăcuți şi un ten închis la culoare. Şedea trăgându-şi, fără să-şi dea seama, mustăcioara, în timp ce se uita la domnul Parker Pyne, cu tot patosul unui animal mut.

— V-am văzut reclama, ştiți, izbucni el. M-am gândit că ar fi bine să vin. Ciudat fel de a mă da în spectacol, dar nu se ştie niciodată, nu?

Domnul Parker Pyne interpretă aceste remarci critice într-un mod corect.

— Când lucrurile merg prost, te foloseşti de orice şansă, îi sugeră el.

— Asta-i. Asta-i, exact. Vreau să-mi încerc şansa, orice şansă. Lucrurile îmi merg rău, domnule Pyne. Nu ştiu ce să mă fac. Greu, ştiți: al naibii de greu.

Agatha Christie

Preaviz în căsnicie

Fără îndoială, una din cele mai mari calităţi ale domnului Parker Pyne era maniera sa de a înţelege suferinţele oamenilor. Un fel de a fi care te invita să-i faci confidenţe. Era obişnuit cu tipul de închistare care-i cuprindea pe clienţi de îndată ce intrau în biroul său. Îi revenea domnului Pyne sarcina de a pregăti atmosfera pentru dezvăluirile necesare.

Chiar în dimineaţa aceasta avea în faţă un nou client, un anume domn, Reginald Wade. Domnul Wade, a dedus el imediat, era tipul omului fără posibilităţi de exprimare. Tipul căruia i se pare dificil să vorbească despre orice are legătură cu emoţiile.

Era înalt, bine făcut, cu ochi albaştri plăcuţi şi un ten închis la culoare. Şedea trăgându-şi, fără să-şi dea seama, mustăcioara, în timp ce se uita la domnul Parker Pyne, cu tot patosul unui animal mut.

— V-am văzut reclama, ştiţi, izbucni el. M-am gândit că ar fi bine să vin. Ciudat fel de a mă da în spectacol, dar nu se ştie niciodată, nu?

Domnul Parker Pyne interpretă aceste remarci critice într-un mod corect.

— Când lucrurile merg prost, te foloseşti de orice şansă, îi sugeră el.

— Asta-i. Asta-i, exact. Vreau să-mi încerc şansa, orice şansă. Lucrurile îmi merg rău, domnule Pyne. Nu ştiu ce să mă fac. Greu, ştiţi; al naibii de greu.

— Tocmai de aceea intervin eu, îi spuse domnul Pyne. Eu ştiu ce e de făcut! Sunt specialist în toate felurile de necazuri omeneşti.

— O, aş zice că sunteţi o somitate!

— Nu tocmai. Necazurile umane sunt uşor de clasificat în câteva categorii. Există sănătate şubredă, plictiseala, soţiile care sunt necăjite din cauza soţilor lor şi soţii – făcu o pauză – necăjiţi de soţiile lor.

— De fapt aţi ţintit unde trebuia. Aţi mers cu precizie absolută.

— Povestiţi-mi despre ce e vorba, îl îndemnă domnul Pyne.

— Nu e mult de spus. Soţia mea doreşte să divorţez ca ea să se poată mărita cu un alt individ.

— Chiar foarte obişnuit în zilele noastre. Dar dumneavoastră, înţeleg, nu sunteţi de aceeaşi părere cu ea în această privinţă?

— Ţin la ea, spuse simplu domnul Wade. Înţelegeţi, aşa, ţin la ea.

O declaraţie simplă şi oarecum banală, dar dacă domnul Wade ar fi spus: „O ador. Venerez pământul pe care calcă. Mă dau în vânt după ea”, el n-ar fi putut fi mai explicit în faţa domnului Parker Pyne.

— Şi cu toate astea, ştiţi, continuă domnul Wade, ce pot să fac? Vreau să spun, e un tip neajutorat. Dacă ea îl preferă pe celălalt, ei bine, trebuie să-i faci jocul; să te dai la o parte şi chestii de-astea.

— V-a propus ca ea să divorţeze?

— Bineînţeles. N-aş putea s-o las să fie târâtă prin tribunale.

Domnul Pyne se uită la el gânditor.

— Dar aţi venit la mine, de ce?

Celălalt râse oarecum încurcat.

— Nu ştiu. Vedeţi, nu sunt prea deştept. Nu prea pot să mă gândesc la absolut toate. Am crezut că aţi putea, ei bine, să-mi sugeraţi ceva. Am şase luni la dispoziţie, înţelegeţi? Ea a fost de acord cu asta. Dacă la capătul celor şase luni mai este încă hotărâtă să divorţeze, atunci trebuie să plec. Mi-a trecut prin cap că aţi putea să-mi daţi vreo idee. În prezent, tot ce fac o plictiseşte, înţelegeţi, domnule Pyne. Lucrurile stau aşa: nu sunt un tip deştept îmi place să bat mingea, îmi place o rundă de golf şi o partidă bună de tenis. Nu mă pricep la muzică, la artă şi la chestii de-astea. Nevastă-mea este deşteaptă. Ei îi plac picturile, opera şi concertele şi, evident, se plictiseşte cu mine. Celălalt individ – un tip obraznic cu păr lung – ştie totul despre lucrurile astea. Se pricepe să vorbească despre ele. Eu nu. Într-un fel, înţeleg că o femeie deşteaptă şi frumoasă se poate sătura de un măgar ca mine.

Domnul Parker Pyne mormăi.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?… Nouă ani? Şi presupun că aţi adoptat această atitudine încă de la început. Rău, dragă domnule; cât se poate de rău! Niciodată să nu vă scuzaţi în faţa unei femei. Ea vă va aprecia după cum vă evaluaţi singur… Şi o meritaţi. Trebuia să vă fi scos în relief calităţile dumneavoastră atletice. Ar fi trebuit să vorbiţi despre muzică şi artă, ca despre „toate prostiile alea care-i plac soţiei mele”. Ar fi trebuit să vă exprimaţi regretul că ea nu este în stare să joace mai bine. Spiritul umil, dragul meu domn, este un fiasco în căsnicie! Nu trebuie să vă aşteptaţi ca vreo femeie să suporte asta. Nu-i de mirare că soţia dumneavoastră n-a putut să reziste tentaţiei.

Domnul Wade se uita la el uimit.

— Bine, consimţi el, ce credeţi că ar fi cazul să fac?

— Desigur, asta-i întrebarea. Tot ce-ar fi trebuit să faceţi timp de nouă ani, acum e prea târziu. Trebuie adoptate noi tactici. Aţi avut vreodată legături cu alte femei?

— Bineînţeles că nu.

— Poate c-ar fi trebuit să spun ceva flirturi trecătoare?

— Niciodată nu mi-am bătut prea mult capul cu femeile.

— Greşeală. Trebuie să începeţi acum.

Domnul Wade privea alarmat.

— O, uite ce e, zău că n-aş putea. Adică…

— N-o să fiţi pus într-o postură ingrată. Cineva din personalul meu se va ocupa de cazul dumneavoastră. Ea vă va spune ce aveţi de făcut şi toate gesturile de afecţiune pe care i le veţi arăta, ea le va interpreta, bineînţeles, ca simple aspecte ale unei afaceri.

Domnul Wade păru uşurat.

— Aşa-i mai bine. Dar chiar credeţi, vreau să zic că s-ar putea ca Iris să nu fie dornică să scape de mine mai curând?

— Nu cunoaşteţi natura umană, domnule Wade. Şi cu atât mai puţin înţelegeţi temperamentul feminin. În momentul de faţă sunteţi, din punctul de vedere al unei femei, doar un produs uzat. Nimeni n-are nevoie de dumneavoastră. La ce-i trebuie unei femei ceva de care nimeni n-are nevoie? Absolut nimeni. Dar priviţi dintr-un alt punct de vedere. Să presupunem că soţia dumneavoastră descoperă că doriţi să vă recâştigaţi libertatea la fel de mult ca şi ea.

— Atunci, o să fie încântată!

— Poate că o să fie, dar mă îndoiesc! Mai mult, când o să vadă că aţi atras o tânără fascinantă, o tânără care ar putea alege după placul ei, imediat acţiunile dumneavoastră vor creşte. Soţia îşi va da seama că toate prietenele ei vor spune că dumneavoastră aţi fost acela care v-aţi plictisit de ea şi aţi dorit să vă însuraţi cu o femeie mai atrăgătoare. Asta o s-o supere.

— Sunteţi sigur?

— Da. N-o să mai fiţi „bietul şi dragul bătrânel Reggie”. Veţi deveni „masculul ăla viclean, Reggie”. E o diferenţă de la cer la pământ! Fără să renunţe la celălalt bărbat, ea va încerca, negreşit, să vă recucerească. Nu vă veţi lăsa cucerit. Veţi dovedi bun simţ şi veţi repeta toate argumentele ei: „E mult mai bine să ne despărţim”,

„Nepotrivire de caracter”. Vă veţi preface că tot ce-a spus ea e adevărat, că n-aţi înţeles-o niciodată şi că este la fel de adevărat că nici ea nu v-a înţeles vreodată. Dar nu e nevoie să începeţi cu asta încă de pe acum; veţi primi instrucţiuni complete atunci când trebuie.

Domnul Wade părea încă să se îndoiască.

— Chiar credeţi că acest plan al dumneavoastră va da rezultate? Întrebă el neîncrezător.

— Eu nu spun că sunt absolut sigur de el, sublinie Parker Pyne cu precauţie. Există o oarecare posibilitate ca soţia dumneavoastră să fie atât de profund îndrăgostită de celălalt bărbat încât nimic din ceea ce-aţi putea spune sau face s-o impresioneze, dar consider acest lucru improbabil. Pesemne că ea s-a băgat în această afacere din cauza plictiselii, o plictiseală izvorâtă din atmosfera de devoţiune liniştită şi credinţă absolută cu care aţi înconjurat-o într-un mod cât se poate de neînţeles. Dacă veţi urma instrucţiunile mele, şansele sunt, aş zice, în proporţie de nouăzeci şi şapte la sută în favoarea dumneavoastră.

— Destul de bine, se entuziasma domnul Wade. Am s-o fac. Apropo, cât vă datorez?

— Onorariul meu este de două sute de guinee, care plătesc în avans.

Domnul Wade scoase un cec.

Terenul de la Lorrimer Court era frumos în soarele de după-amiază. Iris Wade, întinsă pe un şezlong, conferea o deosebită pată de culoare. Era îmbrăcată în nuanţe delicate de mov şi printr-un machiaj de calitate reuşea să pară mult mai tânără decât cei treizeci şi cinci de ani ai săi.

Stătea de vorbă cu prietena ei, doamna Massington, pe care întotdeauna o găsise înţelegătoare. Amândouă doamnele sufereau din cauza soţilor atletici care discutau numai despre tranzacţii, acţiuni şi golf.

— Şi aşa înveţi să trăieşti şi hai să trăim, încheie Iris.

— Eşti minunată, dragă, spuse doamna Massington şi adăugă cam repede: Spune-mi cine e fata asta?

Iris ridică indiferentă din umeri.

— Nu mă întreba pe mine! Reggie a găsit-o. E prietena lui Reggie! Ce amuzant. Ştii, în general, nu se uită niciodată la fete. A venit la mine, a hâmâit, s-a tot codit şi, în cele din urmă, mi-a spus că dorea s-o invite pe această domnişoară De Sara, aici, în weekend. Bineînţeles c-am râs, n-am putut să mă abţin. Doar îl cunoşti pe Reggie! Poftim, iat-o!

— Unde a întâlnit-o?

— Nu ştiu. A fost foarte echivoc în legătură cu asta.

— Poate că o cunoaşte de câtva timp.

— O, nu cred, spuse doamna Wade. Sigur, continuă ea, sunt încântată, pur şi simplu încântată. Pentru că îmi uşurează şi mai mult situaţia în momentul de faţă. Pentru că eram neliniştită în privinţa lui Reggie; e un bătrânel aşa de scump. Asta tot îi spun lui Sinclair, c-o să-l doară atât de mult pe Reggie. Dar, el insistă că Reggie îşi va reveni curând; se pare că are dreptate. Acum două zile, Reggie părea distrus iar acum, poftim a adus fata asta aici! Asta mă amuză, îmi place să-l văd pe Reggie distrându-se. Îmi imaginez că bietul de el chiar crede c-aş putea fi geloasă. Ce idee absurdă! „Bineînţeles, i-am spus, invită-ţi prietena aici”. Bietul Reggie, ca şi cum o fată ca aia ar putea ţine vreodată la el. Aia doar se distrează.

— Este extrem de atrăgătoare, îşi dădu cu părerea doamna Massington. Cam periculoasă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tipul fetelor cărora le e gândul numai la bărbaţi. Într-un fel, nu mi se pare c-ar fi o fată la locul ei.

— Probabil că nu e, spuse doamna Wade.

— Are nişte haine minunate, zise doamna Massington.

— Cam prea exotice, nu găseşti?

— Dar foarte scumpe.

— Unicate. Şi ea arată ca un unicat.

— Vin încoace, spuse doamna Massington.

Madeleine de Sara şi Reggie Wade se plimbau pe gazon. Râdeau şi discutau, părând foarte fericiţi. Madeleine se

aruncă într-un scaun, îşi scoase bereta pe care o purta şi-şi trecu mâinile prin superbele ei bucle negre.

Era fără îndoială o frumuseţe.

— Am petrecut o după-amiază atât de minunată! Exclamă ea. M-am încălzit teribil. Trebuie să arăt al naibii.

Reggie Wade tresări nervos la auzul acestei replici.

— Arăţi… Arăţi… Râse uşor. Nu-ţi spun cum, încheie el.

Ochii Madeleinei îi întâlniră pe-ai lui. Era o privire de înţelegere completă din partea ei. Doamna Massington o înregistra cu îngrijorare.

— Ar trebui să jucaţi golf, i se adresă Madeleine gazdei sale, Iris. Pierdeţi atât de mult. De ce nu vă apucaţi de el? Am o prietenă care a încercat şi joacă destul de bine, deşi e mult mai în vârstă decât dumneata.

— Nu mă interesează chestia asta, îi răspunse rece Iris.

— Nu iubiţi sportul? Faceţi rău! Te ajută să te detaşezi de lucrurile neplăcute. Serios, doamnă Wade, în zilele noastre se iau lecţii foarte bune, încât aproape oricine poate juca destul de repede. Eu m-am perfecţionat la tenis abia vara trecută. Dar, bineînţeles, nu mă pricep deloc la golf.

— Prostii! Spuse Reggie. Trebuie doar să iei nişte ore. Uite ce mult ai progresat în după-amiaza asta.

— Pentru că mi-ai arătat tu cum să fac. Eşti un meditator minunat. Mulţi oameni nu sunt în stare să-ţi dea o lecţie. Dar tu eşti plin de talent. Ar fi minunat să mă înveţi tu… Tu poţi face orice.

— Prostii. Nu mă pricep de fapt la nimic. Reggie se simţea ruşinat.

— Trebuie să fiţi foarte mândră de el, spuse Madeleine, adresându-se doamnei Wade. Cum aţi reuşit să-l ţineţi numai pentru dumneavoastră toţi anii ăştia? Trebuie să fi fost foarte inteligentă. Sau l-aţi ascuns? Gazda ei nu-i răspunse, îşi luă cartea cu o mână care-i tremura.

Reggie spuse ceva despre schimbat şi plecă.

— Mă gândesc ce drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi aici, n-o slăbi Madeleine pe Iris. Unele femei sunt

atât de suspicioase faţă de prietenele soţilor lor. Eu cred că gelozia e un lucru absurd, nu-i aşa?

— Şi eu cred. Nu m-aş gândi niciodată să fiu geloasă pe Reggie.

— Asta-i minunat! Pentru că orice femeie îşi poate da seama că e un bărbat pe care femeile îl găsesc extraordinar de atrăgător. Am avut un şoc când am auzit că e însurat. De ce toţi bărbaţii atractivi sunt capturaţi atât de tineri?

— Mă bucur că-l găseşti pe Reggie aşa de atrăgător, spuse doamna Wade.

— Este zău, nu-i aşa? Atât de chipeş şi aşa de extraordinar de priceput la sport. Şi pretinsa lui indiferenţă faţă de femei. Asta ne incită, desigur.

— Îmi închipui că aveţi o mulţime de prieteni, zise doamna Wade.

— O, da. Îmi plac mai mult bărbaţii decât femeile. Ele nu sunt niciodată drăguţe cu mine. Şi nu-mi dau seama de ce.

— Poate că sunteţi prea drăguţă cu soţii lor, râse zglobiu doamna Massington.

— Da, câteodată îţi pare rău pentru unii oameni. Aşa de mulţi bărbaţi drăguţi sunt legaţi de soţii plicticoase. Ştiţi de femei „culturale”, de altele care-şi dau aere. Natural, bărbaţii vor să discute cu cineva tânăr şi simpatic. Cred că ideile moderne despre căsnicie şi divorţ sunt aşa de realiste. S-o iei de la capăt cât timp eşti încă tânăr cu cineva care-ţi împărtăşeşte gusturile şi ideile. E mai bine pentru toată lumea în cele din urmă. Uite, soţiile intelectuale, probabil, îşi găsesc câte o fiinţă cu părul lung, de acelaşi tip ca ele, care le satisface. Sunt convinsă că a pune capăt insatisfacţiilor şi a trece la un nou start e un plan înţelept, nu-i aşa, doamnă Wade?

— Desigur.

O anumită răceală din atmosferă părea să-i cuprindă subconştientul Madeleinei. Murmură ceva că se duce să se schimbe pentru ceai şi le lăsă singure.

— Detestabile fiinţe mai sunt fetele astea moderne, spuse doamna Wade. N-au nici o idee în cap.

— Asta are o idee în capul ei, Iris, o contrazise doamna Massington. Fata aia e îndrăgostită de Reggie.

— Prostii!

— Este. Am văzut-o cum îl privea chiar adineauri. Nu-i pasă nici negru sub unghie dacă-i căsătorit sau nu. Îl vrea pentru ea. Aş zice că e dezgustător.

Doamna Wade păstră o clipă de tăcere, apoi râse fără convingere.

— În fond, ce contează?

Imediat şi doamna Wade se duse sus. Soţul ei se schimba. Cânta.

— Te distrezi, dragă? Îl întrebă doamna Wade.

— O, destul, da.

— Mă bucur. Vreau să fii fericit.

— Chiar?

Să joace un rol nu era punctul forte al lui Reggie Wade, dar se întâmplă că tocmai încurcătura teribilă, datorată faptului că-şi imagina că se preface, avu efectul scontat. El evită privirea soţiei şi sări în sus când ea i se adresă, îi era ruşine; ura toată farsa asta. Nimic n-ar fi putut produce un efect mai bun. Era însăşi întruchiparea conştiinţei vinovate.

— De când o cunoşti? Îl întrebă doamna Wade, deodată.

— Poftim, pe cine?

— Pe domnişoara De Sara, bineînţeles.

— Ei bine, nu prea ştiu. Cred că de câtva timp.

— Adevărat? Niciodată nu mi-ai vorbit de ea.

— Nu? Cred că am uitat.

— Sigur ai uitat! Sublime doamna Wade.

Plecă, mişcându-şi brusc voalurile mov.

După ceai, domnul Wade îi arătă domnişoarei De Sara grădina cu trandafiri. Traversară peluza conştienţi că o pereche de ochi le străpungea spinările.

— Uite ce e. Simţindu-se în siguranţă în grădina cu trandafiri, domnul Wade se descarcă: Uite ce e, cred că vom

renunţa la totul. Soţia mea m-a privit chiar acum ca şi cum mă ura.

— Nu-ţi fă griji, spuse Madeleine. Totul e în regulă.

— Chiar crezi? Ştii, nu vreau să se pornească împotriva mea. Ea a spus mai multe lucruri neplăcute la ceai.

— Totul e în regulă, îl asigură Madeleine. Joci splendid.

— Chiar crezi cu adevărat?

— Da. Pe un ton mai jos, ea continuă: soţia ta dă colţul terasei. Vrea să vadă ce facem. Mai bine m-ai săruta.

— O, spuse domnul Wade nervos. Trebuie şi asta? Adică…

— Sărută-mă! Spuse Madeleine hotărâtă.

Domnul Wade o sărută. Orice lipsă de elan din scenă a fost remediată de Madeleine. Ea îşi încolăci braţele după gâtul lui. Domnul Wade se clătină.

— O! Făcu el.

— Ţi-a displăcut chiar atât de mult? Îl întrebă Madeleine.

— Nu, sigur că nu, răspunse domnul Wade, galant. M-a luat doar prin surprindere. Adăugă visător: suntem cam de mult în grădină, nu crezi?

— Ai dreptate, spuse Madeleine. Am făcut o treabă bună aici. Se reîntoarseră pe peluză. Doamna Massington le aduse la cunoştinţă că doamna Wade se dusese să se întindă.

Mai târziu domnul Wade îi spuse Madeleinei, schimbat la faţă:

— E într-o stare groaznică de isterie.

— Bine.

— M-a văzut sărutându-te.

— Bine, asta am şi vrut.

— Bine, dar nu puteam să-i spun, nu-i aşa? N-am ştiut ce să-i zic. M-am prefăcut că… Că. Doar. Doar s-a întâmplat.

— Excelent.

— Mi-a zis că tragi sforile să te măriţi cu mine şi că nu faci două parale. Asta m-a supărat – mi s-a părut că e jignitor pentru tine. Vreau să spun, când îţi faci doar slujba. I-am spus că am cel mai mare respect pentru tine, că nu are

deloc dreptate în ceea ce te priveşte şi că mă tem că o să mă înfurii dacă va continua să vorbească aşa.

— Magnific!

— Şi-atunci, ea mi-a spus să plec. Nu mai vrea să mai vorbească niciodată cu mine. A promis că împachetează şi pleacă. Faţa lui trăda descurajarea.

Madeleine zâmbi.

— Îţi ofer eu răspunsul la problema asta. Informeaz-o că tu vei fi cel care va pleca, că tu vei împacheta şi vei părăsi Londra.

— Dar nu vreau!

— E-n regulă, nu trebuie s-o faci. Soţia ta va spumega la gândul că te distrezi la Londra.

În dimineaţa următoare, Reggie Wade veni cu un nou buletin de ştiri.

— Spune că, după părerea ei, nu e corect ca ea să plece, din moment ce a fost de acord să rămână şase luni. A mai adăugat că, de vreme ce eu mi-am adus prieteni, nu vede de ce nu i-ar aduce şi ea pe ai ei. L-a invitat pe Sinclair Jordan.

— Ăsta e cel cu pricina?

— Da, înnebunesc dacă-l văd în casa mea!

— Trebuie, hotărî Madeleine. Nu-ţi fă griji, mă ocup eu de el. Spune-i că, după ce-ai analizat lucrurile, n-ai nici o obiecţie întrucât ştii că ea n-o să se supere dacă-mi ceri şi mie să rămân.

— O, dragă! Oftă domnul Wade.

— Acum, nu te pierde cu firea, îl încuraja Madeleine. Totul merge de minune, încă două săptămâni şi toate necazurile tale se vor sfârşi.

— Două săptămâni? Chiar crezi? Întrebă domnul Wade.

— Dacă cred? Sunt sigură, conchise Madeleine.

O săptămână mai târziu, Madeleine de Sara intră în biroul domnului Parker Pyne şi se lăsă obosită într-un fotoliu.

— Intră, Regina Vampelor, spuse zâmbind domnul Parker Pyne.

— Vampe! Exclamă Madeleine. Şi râse din toată inima. Niciodată n-a trebuit să muncesc aşa din greu în calitate de vampă. Omul ăla e obsedat de nevastă-sa! Asta-i o boală!

Domnul Parker Pyne zâmbi.

— Da, într-adevăr. Într-un fel ne-a uşurat sarcina. Draga mea Madeleine, nu-l expun pe orice bărbat, cu inima uşoară, fascinaţiei tale.

Fata zâmbi din nou.

— Dacă ai şti ce dificil mi-a fost să-l fac să mă sărute ca şi cum şi-ar dori-o!

— O experienţă inedită pentru tine, draga mea. Bine, ţi-ai îndeplinit sarcina?

— Da, cred că totul e-n ordine acum. Am avut o scenă teribilă seara trecută. Ia să văd, ultimul meu raport e de acum trei zile?

— Da.

— Ei bine, aşa cum îţi spuneam, a fost suficient să mă uit o dată la amantul ăla de Sinclair Jordan. S-a dat cu totul la mine, mai ales că se gândea, după haine, că sunt plină de bani. Bineînţeles, doamna Wade s-a înfuriat. Iată-i pe amândoi bărbaţii ei făcându-mi curte mie. Imediat am arătat pe care-l preferam. Mi-am bătut joc de Sinclair Jordan de faţă cu el şi ea. Am râs de hainele lui şi de părul său lung. Am subliniat că i-au ieşit genunchii la pantaloni.

— Excelentă tehnică, aprecie domnul Parker Pyne.

— Totul era ca pe jăratic aseară. Doamna Wade a pornit la atac. M-a acuzat că-i distrug căsnicia. Reggie Wade a amintit aventura cu Sinclair Jordan. Ea s-a scuzat spunând că asta era rezultatul nefericirii şi singurătăţii sale. Că ea observase, de câtva timp, indiferenţa soţului ei, dar nu ştia care era cauza. A mai spus că ei fuseseră întotdeauna un cuplu ideal fericit, că ea îl adora şi el ştia asta, în fine, că ea ţinea numai şi numai la el. Am intervenit, retezându-i-o că era prea târziu. Domnul Wade şi-a urmat instrucţiunile sale în mod splendid. A declarat că nu dă o para chioară pe sentimentele ei! Că o să se însoare cu mine! Că doamna

Wade poate să şi-l ia pe Sinclair al ei oricând doreşte. Că nu există nici un motiv pentru care procedurile de divorţ să nu înceapă de îndată, că era absurd să aştepte şase luni. El a mai spus că peste câteva zile ea va avea dovezile necesare ca să le poată aduce la cunoştinţa avocaţilor săi. Că el nu poate trăi fără mine. Atunci doamna Wade şi-a dus mâna încleştată la piept şi s-a referit la inima ei slabă şi a trebuit să i se dea coniac. El nu s-a lăsat, în dimineaţa asta a venit în centru şi, nu mă îndoiesc, că acum ea e pe urmele lui.

— Deci, totul e în ordine, spuse domnul Pyne vesel. Un caz foarte mulţumitor.

Uşa se dădu de perete, în prag stătea Reggie Wade.

— Ea e aici? Întrebă el intrând. Unde e? O văzu pe Madeleine. Dragă! Strigă el. Îi apucă amândouă mâinile. Dragă, dragă. Ai ştiut, nu-i aşa, că totul era adevărat aseară, că eu nu m-am prefăcut în tot ce i-am spus lui Iris? Nu ştiu de ce am fost orb atât de mult timp. Dar, mi-am dat seama în ultimele trei zile.

— Ce ţi-ai dat seama? Întrebă Madeleine.

— Că te ador. Că nu există o altă femeie în lume pentru mine decât tu. Iris poate să divorţeze şi când totul se-termină te măriţi cu mine, nu-i aşa? Spune da, Madeleine, te ador.

O cuprinse în braţele sale pe Madeleine care încremenise şi tocmai în momentul acela uşa se dădu iar de perete, de data aceasta, apărând o femeie subţire, îmbrăcată în verde crud.

— Mi-am închipuit eu, spuse noua venită. Te-am urmărit! Ştiam c-o să te duci la ea!

— Vă pot asigura… Începu domnul Parker Pyne, revenindu-şi din stupefacţia care-l cuprinsese.

Intrusa nici nu-l băgă în seamă. Cuvintele îi curgeau şiroaie:

— O, Reggie, doar nu vrei să-mi sfărâmi inima! Vino înapoi, n-am să suflu un cuvânt despre asta. Am să învăţ golf. N-o

să-mi mai fac prieteni care nu-ţi plac. După toţi anii ăştia, cât am fost atât de fericiţi împreună…

— N-am fost niciodată fericit până acum, declară domnul Wade, privind-o încă extaziat pe Madeleine. La dracu cu toate, Iris, vroiai să te măriţi cu măgarul ăla de Jordan. De ce nu te duci?

Doamna Wade începu să se văicărească:

— Îl urăsc! Nu pot să sufăr să-l mai văd! Se întoarse spre Madeleine. Femeia dracului! Vampiră îngrozitoare, să-mi smulgi bărbatul meu!

— Nu-l vreau pe bărbatul dumitale, rosti Madeleine distrată.

— Madeleine!

Domnul Wade o privea implorând-o.

— Te rog pleacă, îl respinse Madeleine.

— Pe onoarea mea, nu mă prefac, vorbesc serios.

— O, pleacă! Strigă Madeleine furioasă, pleacă odată!

Reggie se îndreptă,cu regret spre uşă.

— Am să mă întorc, o avertiză el. Nu e ultima dată când mă vezi!

Ieşi trântind uşa.

— Fetele ca tine ar trebui biciuite şi arse! Ţipă doamna Wade. Reggie a fost un înger cu mine întotdeauna, până când ai apărut. Acum s-a schimbat de nu-l mai recunosc.

Sughiţând de plâns, se repezi afară după bărbatul ei. Madeleine şi Parker Pyne se uitau unul la altul.

— N-am ce să-i fac, spuse Madeleine dezolată. E un om foarte drăguţ, adorabil, dar nu vreau să mă mărit cu el. Nu m-am gândit deloc la asta. Dacă ai ştii cu ce greutate l-am făcut să mă sărute!

— Vai de mine! Regret, dar trebuie să recunosc că a fost o eroare de judecată din partea mea, admise domnul Parker Pyne.

Dădu trist din cap şi scrise pe dosarul domnului Wade:

EŞEC DATORAT UNOR CAUZE FIREŞTI.

N. B. Ar fi trebuit prevăzute.

SFÂRŞIT